

Nummer 23

1. December 1907.

56. Aargang

Interessante Korrespondancer.

Fra Millennial Star af 14. November erfare vi, at der for nærværende i Liverpool, England, er en religiøs Opvækkelse eller Bevægelse igang som Følge af, at nogle Medlemmer, der tilhørte St. Nathaniel's Menighed dersteds, have givet Afkald paa deres tidligere Trosbekendelse og forenet sig med de Sidste-Dages Hellige. Præsten i ovennævnte Menighed har i den Anledning skrevet og ladet indrykke i Sognets Magasin nogle bitre og misvisende Angreb paa „Mormonismen“ og dens ledende Mænd, saavel de afdøde som de levende.

Præsident C. W. Penrose har som Følge deraf i Millennial Star Nr. 46 ved Hjælp af Bibelen og historiske Fakta paa en kraftig og fyldestgørende Maade modbevist disse Angreb. Pladsen tillader os ikke at optage denne Artikel, men vi ville her fremstille Præstens Brev til de nydøbte og deres Svar til ham:

St. Nathaniel's Vikariat,
39 Falkner Square, Liverpool.

„Mine kære Herrer Ravenscroft!

Det er med Bedrøvelse og Skam, jeg har faaet at vide, hvad der fandt Sted sidste Onsdag, og jeg har derfor udstrøget Eders Navne fra vor Bibelklasse og fra Kommunikantrullen. Nu, for Eders Skyld (og jeg tror, at I i Fremtiden ville sætte Pris derpaa) ønsker jeg at nedskrive i min Protokol min faste Overbevisning om, at ingen af Eder vidste,

hvad I gjorde. I en uforfkommet Hast har denne Sekt fanget Eder og faaet Eder til at gøre et Skridt, og derved tror den, at den tilsidst kan være sikker paa sit Bytte. Den burde i det mindste have givet Eder en 6 Maaneders Tid til Studium og Forberedelse. Nu, Tiden vil komme, da I gennem bitter Erfaring ville lære og forstaa, at „Mormonismen“ ikke i mindste Maade er Kristendom, og at I i Virkeligheden have fornægtet Kristus. Naar den Tid kommer, hvorfomhelst I monne være, da kom ihu den gode, gamle Tid og det Fællesskab, vi have nydt sammen; og I kunne være forvissede om, at der er een, som med aabne Arme og uden Bebrejdelse vil hjælpe Eder tilbage paa Angerens og Omvendelsens bitre Sti, der fører til Jesus Kristus, vor Frelser, og denne ene er Eders bedrøvede gamle Præst,

Daniel H. C. Bartlett.“

„P. S. — Kom altid ihu, at skjøndt Trofskab mod Kristus nøder mig til at modstaa „Mormonismen“, saa ere mine personlige Følelser for enhver af Eder, som de altid have været — Følelser af Hengivenhed og Afgtelse! Jeg har bedt oprigtigt for Eder og skal vedblive at gøre det.“

64 Underley Street, Liverpool,
5. November 1907.

„Hr. Bartlett, —
Kære Herrel

Vi have modtaget Deres Brev, og vi kunde ønske at vide, hvorfor De med Bedrøvelse og Skam har hørt, at vi sidste Onsdag fulgte Kristi Eksempel. Vi have aldrig nogensinde i højere Grad været i Besiddelse af vore Sanjer end den Aften, og en herligere og skønnere Ordinance have vi ikke tidligere deltaget i; thi den var saa forstfellig fra de kolde, formelle Ceremonier, som udføres i den engelske Kirke. Hvis det var fornødent, at Kristus skulde døbes for at fuldkomme al Retfærdighed, saa er det ogsaa nødvendigt, at vi skulde døbes. Vi læse om, at Apostlernes Ord paa Pintssefestens Dag rørte Mængden, saa at det „gik dem igennem Hjærtet, og de sagde til Peter og de andre Apostler: I Mænd, Brødre! Hvad skulde vi gøre?“ Da svarede Peter dem: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulde saa den Helligaands Gave.“

„De siger ogsaa, at „denne Sekt har i en uforfkommet Hast fanget os og faaet os til at gøre et Skridt, hvorved den tror, at den tilsidst kan være sikker paa sit Bytte“. Vi kunne for det første sige, at de saakaldte „Mormoner“, men bedre kendt af os som „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, aldrig have fanget os, men vi have saa at sige fanget dem; med Hensyn til den Hast, som De omtaler, da had Uldsterne os om grundig at undersøge „Mormonismen“, førend vi besluttede

os til at forene os med dem, og af vor egen fri Vilje bestemte vi Dagen, da Daaben skulde finde Sted. De siger, at denne Sekt burde have givet os 6 Maaneders Betænkningstid. Had Peter Mængden at tage sig 6 Maaneders Tid til at udfinde Kristus? Nej, henved 3000 Sjæle bleve døbt paa den samme Dag. Da Kammerhvenden bad Filippus om at døbe ham, blev det ikke sagt til ham, at han skulde betænke sig i 6 Maaneder.

„De siger, at „Mormonismen“ ikke er Kristendom. Hvad er saa Kristendom, maa vi spørge? Prædike Nutidens saakaldte Kristne Evangeliet i sin oprindelige Renhed og Ligesfremhed, som Kristus gjorde? Vi tilligemed mange flere tro anderledes. De siger, at vi have fornægtet Kristus; vi sige, at vi have annammet ham. Vi tro, at hvis de saakaldte Kristne efterlevede Kristi Bud og Befalinger, som „Mormonerne“ gøre, da vilde der i vor Tid være langt mindre Elendighed iblandt os, end der er. De omtaler den gode, gamle Tid og Fællesskab, som vi have haft sammen. Vi maa sige, at det er et forunderligt Slags Ven-skab, som bevæger en Person til at vende sin Næste Ryggen og som forsøger paa at nedværdige hans Karakter i hans Benneres Paasyn.

„De taler om „Angerens og Ombvendelsens bitre Sti“. Vi kunne fortælle Dem, at vi i de sidst forløbne Dage have fundet Frelse for-medelsl Tro paa Jesus Kristus, Ombvendelse fra vore Synder og ved at vise Lydighed mod Kristi Befalinger. De har intet at være bedrøvet over, men De burde hellere glæde Dem over, at medens vi have været sammen med „Mormonerne“, have vi lært mere om Bibelen, end vi gjorde al den Tid, vi stode i St. Nathaniels Menighed. Deres Mod-stand overfor „Mormonismen“ gavner den mere, end hvis de havde ladet den være i Fred; thi De opvækker Folket til at tænke, og hvilken som helst rettænkende Person (og vi ønske kun saadanne) kan øjeblikke- lig se det ufornuftige i at modsætte sig Frelserens Lære. Deres op- rigtige Bønner for os ere blevne besvarede, thi for hver Dag som gaar, blive vi stærkere og mere grundfæstede i det sande Lys, som De paa en spottende Maade kalder en Fabel eller en Spøgelses-historie; vi bede Dem nu, om De vil bede for Dem selv, som vi ogsaa gøre; og at De maatte være villig til at blive ledet ind i Sandhedens Lys. Vi læse i denne Maanedes Magazin, at De citerer Pauli Brev til de Galater, 1. Kap. 8. V.: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiker eder det, han være en Forbandelse“. De gør dette; netop det samme, som De beskylder „Mormonerne“ for at gøre. Apostlerne prædikede Daab til Syndernes Forladelse. Deres Bønnebog siger, at I anerkende een Daab til Syn- dernes Forladelse, medens De selv siger, at den ikke er nødvendig. De paastaar, at De kan paapege, hvori „Mormonerne“ have Uret. Dette er en forunderlig Paastand, efter at De saa fuldstændig fejlede i at vise

„Mormon“-Ældsterne og os, hvori vor Religion er forkert. Vi kunde ønske, at De vilde overveje Deres Opførsel overfor „Mormon“-Ældsterne ved at betragte Indholdet af de tre første Vers i det 7. Kap. i Matthæus' Evangelium. Vi tro, at hvis Evangeliet nogensinde har været nødvendigt, da maa det være nu, efter som her er saa mange forskellige Sekter, der alle prædike en Del af det Evangelium, som Paulus og Apostlerne lærte. I sige naturligvis, at I alle ere eet, og at I alle styre Kursen mod det samme Sted, Himmelen; men hvis Pauli Ord ere sande, kunne vi ikke forstaa, hvorledes I kunne forvente at komme der.

Deres oprigtige,

William Ravenscroft,
James Ravenscroft,
George Ravenscroft.

Det ovenanførte er undertegnet af

Andrew Souther,
John Daniel".

Hviledagen — Den Første eller Den Syvende?

Det følgende Stykke er skrevet af George D. Cannon og blev gengivet fra Juvenile Instr. i Mill. Star. 60. Aarg. Nr. 27.

En Herre, som ikke er Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, sender os følgende Meddelelse:

„Jeg har læst nogle af eders Bøger og er bleven overbevist om, at Mormontirken er Guds rette Kirke.

Jeg er en Syvende-Dags Adventist, og da jeg læste „Adbarjels Røsten“, blev jeg forvisset om, at Joseph Smith var en Profet. Men der er een Ting, som jeg kunde ønske at vide, og det er, hvorfor eders Kirke helligholder Søndagen, den første Dag i Ugen, istedetfor Lørdagen, den syvende Dag.

Vil De være saa venlig at forklare mig det, da er jeg overbevist om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er Guds sande Kirke“.

Årsagen, hvorfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige holder Søndagen som deres Hvile- og Helligdag istedet for Lørdagen, der helligholdes af gudfrygtige Jøder og Syvende-Dags Adventister, er den, at det gennem Aabenbaring fra Gud er befaleet de Hellige at helligholde „Herrens Dag“ som deres Sabbat. Denne Befaling blev givet Søndagen den 7. August 1831 som følger:

„Og paa det at du mere fuldkommeligen maa kunne holde dig ubesmittet af Verden, skal du gaa til Bedehuset, og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er beskiftet eder til Hvile fra eders Arbejde til at tilegne den Allerhøjeste eders Andagt. Ikke desmindre skulle eders højtidelige Løfter gøres i Retfær-

dighed hver Dag og til alle Tider. Men kom i Hu, at paa denne Herrens Dag skal du ofre dine Gaver og dine Sakramenter til den Allerhøjeste, og bekende dine Synder for dine Brødre og for Herren". (Bagtens Bog 59. Kap.: 9—12.)

„Herrens Dag“ er den Dag, da han opstod fra de døde, og paa hvilken hans Disciple ved den Tid forsamlede sig til Gudsdyrkelse og Brødsbrydelsen i hans Navn. Det var paa den første Dag i Ugen efter deres Regning. Se Joh. 20:19; Ap. G. 20:7; Aab. 1:10.

Denne Skik blev overholdt i den oprindelige kristne Kirke, og den Syvende Dag blev ogsaa for en Tid helligholdt af de jødiske Disciple. Men Paulus og andre ledende Eldster i Kirken modsatte sig Overholdelsen af de gamle Regler og Ceremonier i den mosaiske Lov og forkyndte Evangeliets Frihed, at Loven var fuldbrydet i Kristus. Han bebrejdede dem, der vare paastaelige med Hensyn til specielle Helligdage ifølge Moseloven, men selv helligholdt han Herrens Dag — den første Dag i Ugen. (Kol. 2:16; 1. Kor. 16:2.)

Det er Manden og ikke Bogstaven af Sabbatsoverholdelsen, der er den mest antagelige for Gud. En Dag af Syv er bestemt til en Hvile- og Helligdag, og det kunde være lige meget, hvilken af Ugens Dage det var, hvis det ikke var for Ordens og Enigheds Skyld. Derfor har Herren tilfendegivet de Hellige, hvilken Dag de skulde helligholde, og det er „Herrens Dag“, almindelig kaldet „den første Dag i Ugen“.

Med Hensyn til den syvende Dag og den første Dag i Ugen maa vi erindre, at den, som er den syvende Dag paa eet Sted af Jorden, kan være den sjette eller den første paa et andet Sted. For Eksempel ved at rejse vestover fra San Francisco: Naar man naaer den 180. Meridian fra Greenwich og krydser den Linje, da er det Sædvane, at man springer over en Dag — det vil sige, hvis det er Lørdag Formiddag (den syvende Dag i Ugen), at Skibet naaer Linjen, da bliver det i samme Øjeblik, som det passerer denne, Søndag Formiddag (den første Dag i Ugen) og Skibets Kaptejn trækker 24 Timer fra hans Beregning i Logbogen. Hvis derimod et Skib sejlede i modsat Retning, altsaa mod San Francisco, da vilde Kaptejnen og Passagererne, naar de passerede den 180. Meridian, tælle den samme Dag to Gange; med andre Ord: hvis de naaede den Linje paa Søndag Formiddag, vilde de ogsaa kalde den næste Dag Søndag — eller to Søndage paa hinanden.

I et saadant Tilfælde vilde Beboerne paa den østre Side af Linjen, hvis de troede paa Overholdelsen af den syvende Dag, helligholde den samme Dag som de, der boede paa Vest siden af Linjen, under Forudsætning af, at de sidstnævnte iagttog den første Dag i Ugen som deres Hvile- og Helligdag istedet for den syvende.

Det er Helligholdelsen af den Dag, som Herren har nævnt i sin Aabenbaring til os, „Herrens Dag“, der er antagelig i hans Afsyn;

enten man saa behager at kalde den den første eller den syvende Dag i Ugen.

Denne 180. Meridianslinje strækker sig hovedsagelig over Havet og berører knap Land nogetsteds. Beboerne paa de forskellige Øer i Nærheden have forskellige Datoer. De Øer, der saa deres Beboere fra Europa via det gode Haabs Fjorberg, have for det meste den asiatiske Datum; medens de Øer, der naas lettest via Kap Horn, have den amerikanske Datum. Da Alaska blev solgt til de Forenede Stater, var det nødvendigt at trække een Dag fra i den officielle Tidsregning, eftersom Asiaternes Datum er en Dag forskillig fra Amerikanernes.

De Sidste-Dages Hellige holde som deres Sabbat den Dag, Herren har bestemt, og det er den samme Dag i Ugen, der efter Kristi Opstandelse af Apostlerne og de Hellige i den oprindelige kristne Kirke blev indstiftet til en Hvile- og Helligdag, nemlig „Herrens Dag“.

Zion trives.

Af nogle Tal, der bleve fremsjorte af en af Talerne i den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, fremgaar det ifølge Deseret News, at det store Sidste-Dages Værk er i en fremadskridende og trivelig Forsatning. Taleren var Ældste Rudger Clawson, af de tolv Apostlers Quorum, og hans Bemærkninger bekræftede den hurtige Forøgelse af den lille Sten, som Profeten Daniel taler om. Denne lille Sten begyndte at rulle fremad paa sin Bane, da Kirken den 6. April 1830 blev organiseret med 6 Medlemmer, og den har i sin Flugt op til nærværende Tid tiltaget i Størrelse, saa at Kirken nu tæller Hundreder af Tusinde. Vi gengive her et Uddrag af Taleren:

Ældste Clawson sagde, at han glædede sig over den kraftige Aabningstale, som Præsident Joseph F. Smith holdt igaar; thi den tolkede Konferencens Aand og den, som var tilstede i de følgende Møder. Taleren var ogsaa meget rørt over Præsidenterne Winder's, Lund's og Wyman's Bemærkninger, i Særdeleshed dem, der angik den opvoksende Ungdoms Belsærd. De Sidste-Dages Hellige ere et børnelskende Folk; de anse Ægtefættets for helligt og Bevarelsen af Kyskhed og Renhed i den spæde Barndomsalder og fremdeles. Naar Oldtidens Nationer begyndte at tilfidesætte Dydens Ideal, da stod deres Ødelæggelse og Opløsning for Døren, og de mægtige Kejserdømmer faldt, fordi de ringeagtede Ægtefættetspagten. Der er Hundreder af Mødre i Israel, sagde Taleren, som have haft store Familier; som et Folk tro vi, at Udarbejdelsen af Verdens endelige Forløsning beror paa, at den bliver befolket. Og de forrige Byrder, som ere os paalagte, ere vi ansvarlige

for. Deres Bevaring og Opdragelse i Renhed og Retfærdighed er vor Mission. I Forbindelse hermed ønsker jeg at fremsætte nogle Tal, udarbejdede fra Kirkens seneste Statistik med Hensyn til Børnebefolkning i denne Kirke:

Ældste Clawson sagde, at der i denne Kirke er 86,740 Børn under 8 Aar gamle — en hel Armee. Hvis Tabernaklet rummer 15,000 Mennesker, kunde det fyldes $5\frac{1}{2}$ Gange med de Sidste-Dages Helliges Børn. Dersom Folk i Verden kendte til disse Forhold, da vilde de sikkerlig forundres og forbauses, og det vilde maaske blandt de ventligtænkende fremfalde Beundring.

Han anførte, at det højeste Procentantal af Børn under 8 Aars Alderen er i Kanab Stav, nemlig 33 pCt.; dernæst kommer Alberta, San Juan, Panguitch og Uintah Stave, med 32 pCt. hver; Suarez med 31 pCt.; Woodruff og Snowflake følger derefter med 30 pCt.; 13 Stave have 29; 8 have 28; 6 have 27; 7 have 26; 3 have 25; 2 have 19 og 2 Stave 18 pCt.

Ældste Clawson fremførte Tal, der viste, at der i Kirken er 4,961 Præster, 6,292 Lærere og 18,976 Diaconer. Der er indrulleret i Kirkens Søndagskoler 119,000 Navne; i de Unge Mænds Uddannelses Forening 24,600 og i de Unge Kvinders 26,800. I Børneforeningen er der 48,737, og i Religionsklasserne er der indskrevet 25,629 Navne; der er 10,000 Studenter i Kirkeskolerne.

Disse Skoler ere virksomme Midler til de Unges Opdragelse, thi de aandelige Evner som de besidde, blive udviklede i Skolerne. Præsident Harper af Chicago Universitet beklagede sig i høj Grad over den Mangel paa religiøs Uddannelse, som eksisterer i Landets Skoler. Præsident Brigham Young sagde, at den bedrøveligste Ting ved de offentlige Skoler var, at de i dem havde udestængt den almægtige Gud, og saaledes er Forholdet endnu. For at raade Bod paa denne Tilstand bleve Kirkens Skoler oprettede, og deres Fremgang har i Sandhed været beundringsværdig. Kirkeskolerne, der havde saa ydmyg en Begyndelse, ere blevne en mægtig Faktor til det godes Udbredelse blandt de Unge i Utah, og de give Børnene Afgang til de Omgivelser, der ere nødvendige for deres aandelige og fysiske Udvikling.

Mit oprigtige Ønske er, at Børnene maatte vokse og tiltage i det gode, og blive stærke og befæstede blandt Israels Hærskarer.

„Livets Værd bestemmes ved to Ting“, siger Ella Wheeler Wilcox; „det gode, som vi høste deraf, og den Indflydelse, vi meddele andre“. Uden at den ene eller den anden er tilfredsstillende, vil Livets Hensigt blive forfejlet.

 Søndag den 1. December 1907.

En Arbejder er sin Løn værd.

Til Eldesterne, som arbejde i denne Mission, ønsker jeg at henvende nogle faa passende Raad og Formaninger, haabende, at de maatte opmuntre eder i Udførelsen af den Gerning, som I ere udsendte for at udrette i Missionens Tjeneste. Vi valgte ikke selv dette Kald, men bleve af Herrens befuldmægtigede Tjenere kaldede formedelst Inspirationens Mand. I Lydighed mod dette Kald forlode vi vore Hjem, Slægtninge og Venner, ikke for at søge denne Verdens Rigdomme, thi dette gave vi Afkald paa, da vi drog ud, fordi vi vidste, at vi, ligesom Herrens Tjenere fordem, skulde prædike uden Løn og Betaling; men vi gjorde det af Hengivenhed for Guds Sag og hans Tjenere. Ved at gøre dette vidste vi, at vi kunde blive Redstaber i Herrens Haand til at bringe nogle oprigtige Sjæle til Sandheds Erkendelse. Naar vi betragte den Tilstand, hvori vore Medmennesker baade i aandelig og timelig Henseende for Tiden befinde sig, betænk da, at hvis ikke Gud i sin Naade havde sendt sine Tjenere til vore og vore Forældres Hjem, for vi kendte Evangeliets Lys, vilde vi nu uden Tvivl ikke have været bedre stillede end de førstnævnte. Hvor nidkære burde vi ikke med dette for Dje være i denne vor Gerning, og burde ikke vore Hjerter være fyldte med Glæde og med Taknemmelighed til Herren! Og ikke alene fordi vi selv have annammet Evangeliet, men fordi vi tillige ere blevne agtede værdige og udkaarede til at bringe dette Glædens Budskab til vore Medmennesker, som endnu leve i Bankundighed og Mørke angaaende de Ting, som høre Gud til.

Paa denne Naade plante vi Haab i de forhen haabløse Menneskers Hjerter, og naar de annamme Budskabet, omvende sig fra deres Synder og gamle Traditioner, blive døbte i Vand til Syndernes Forladelse og faa den Helligaands Gave, da begynde de at vandre i et nyt og helligt Levnet. Ja, naar vi betragte den Uvidenhed og Ligegyldighed, som eksisterer i Verden, da forekommer det mig, at vi burde være særdeles aarvaagne, baade tidlig og sildig, og ikke i mindste Naade spare hverken paa Midler eller Anstrengelser for at fuldbyrde det Hverv, som er os paalagt, paa en Naade, der vil være antagelig for vor himmelske Fader og tilfredsstillende for os selv; ejheller burde vi et Øjeblik tænke paa at afmaale Tiden eller Arbejdet efter eget Forgodtbefindende, ved tildels i vort eget Sind at bestemme, hvor mange Huse vi burde besøge, hvor

mange Skrifter vi burde uddele, eller hvor mange Dage i Ugen vi burde arbejde. Derimod var det ønskeligt, om der i vore Hjerter var en brændende Vængsel og Trang efter at ofre saa megen Tid som mulig til vore Pligters Udførelse.

Lader os benytte saa mange Dage, som det er os muligt i Ugens Løb, til at udsprede Skrifter fra Dør til Dør og afholde offentlige og private Møder saa ofte, som Lejlighed tilbydes. Det er ikke altid saa let at saa lejet større Lokaler, men saa er det maaste muligt at afholde Møder i private Huse, hos de Hellige eller hos vore Venner, og paa denne Maade kunne vi saa Lejlighed til at bære Vidnesbyrd til de Fremmede samt opmuntre de Hellige i deres Pligters Udførelse.

Frelseren befalede sine Disciple, at de ofte skulde samles, og dette Raad er ogsaa værd at efterfølge i vore Dage.

Kære Brødre, lad det være vort Ønske og Formaal under alle Omstændigheder at bruge denne Fremgangsmaade, da ville vi, naar vi lægge os til Hvile efter endt Dagsgerning, være fyldte med Glæde og Tilfredshed i vore Hjerter, og den følgende Dag ville vi føle den samme varme Interesse ved at fortsætte det gode Arbejde. Anderledes er det, hvis man en Dag forsømmer sin Pligt, da føler man, naar Aftenen kommer, at der ligesom er noget i Vejen; Sambittigheden bebrejder En, og man er utilfreds med sig selv; hvis man vedbliver at være sløv og ligegyldig fra Dag til Dag, koster det snart en hel Kamp at udføre det, som bringer Frelse og Ophøjelse til vore Medmennesker og saa megen Glæde og Tilfredshed til os selv. Årsagen dertil er, at vi give efter for Fristeren, vor Saligheds Fjende; thi han gør alt, hvad der staar i hans Magt, for at hindre Herrens Tjenere i at bringe dette Budskab til Menneskenes Børn.

Derfor, kære Brødre, lader os være paa Vagt, at vi ikke skulle blive forhindrede i at bære vore Vidnesbyrd til saa mange som muligt og saaledes benytte den kostbare Tid til vore Medmenneskers Betsignelse, vidende dette, at for disse Opofrelser, som vi gøre for Guds Sags Fremme og for vore Medmenneskers Skyld, ville vi ingenlunde miste vor Løn, „thi en Arbejder er sin Løn værd“.

—S. R.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Uldster ankom til København den 20. November og besikkes til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger:

Carl C. Nelson, Mink Creek, Idaho,	København Konference;	
B. B. Skriver, Aetna, Alberta, Canada,	do.	do.
Joseph W. Petersen, Smithfield, Utah,	do.	do.
Joseph M. Olsen, Spanish Fork, Utah,	do.	do.
Hans C. Hansen, Tooele, Utah,	do.	do.

Jacob G. H. Jensen, Ft. Green, Utah,	Aarhus	Konference;
Søren N. Nielsen, Manti, Utah,	do.	do.
Joseph B. Johansen, Mt. Pleasant, Utah,	do.	do.
Simon Christensen, Richfield, Utah,	Aalborg	Konference;
Jens C. Christensen, Provo, Utah,	do.	do.
James A. Johnson, Rexburg, Idaho,	do.	do.
Joseph S. Johnson, Salem Utah,	Kristiania	Konference;
Alf. C. Sørensen, Logan, Utah,	do.	do.
Carl N. Skanckh, Logan, Utah,	do.	do.
Abraham D. Jacobsen, Murray, Utah.	do.	do.
George P. Georgesen, Weston, Idaho,	Bergen	Konference;
James C. Pedersen, Spring City, Utah,	do.	do.

Jens
 Forsklyttelse. Eldste Willard N. Petersen forsklyttes fra Bergen til Aalborg Konference.

Dødsfald. Efter flere Aars Sygdom afgik Karen Marie Madsen, f. Christensen ved Døden i Mapleton, Utah, den 17. September 1907. Hun blev født i Balsbed, Danmark, den 6. Juni 1845, anannede Evangeliet i 1880 og emigrerede til Utah i 1884. Hun døde trofast i Evangeliet.

— Eldste Mads Jensen, en ærværdig Olding og gammel Pioneer, døde i Mt. Pleasant, Utah, den 1. November 1907, i sit 86. Aar. Han blev født i Danmark og emigrerede til Utah med et Haandkarrekompagni i 1857; under denne Rejse og i de første Pioneraar var han udsat for mange haarde Prøver og Forsagelser.

— Levningerne af Anne Gurine Anensen bleve begravne i Park Gravlund, Ephraim, Utah, den 4. November 1907. Hun blev født i Sannø, Norge, den 30. Sept. 1818, annammede Evangeliet for 35 Aar siden og emigrerede til Utah i 1893.

En meget morsom Tidragelse hændte for en Tid siden i en af Bjerne i det nordlige Irland. En ung Mand, Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, var netop kommet fra Alteret med sin undseelige unge Brud, der ogsaa var Medlem af Kirken, og de vare ledsagede af et Par Benner.

De besteg et Tog, der skulde afgaa til det søndre Irland, hvor de ønskede at tilbringe nogle behagelige Hvedebrødsdage. Ved første Station steg en sekterisk Gejstlig ind i Kupeen, hvor de fire „Mormoner“ sad. Han kom øjeblikkelig ud af Fatning og saa med en stummel Mine hen paa Brudgommen.

Kort efter fik han Lejlighed til at føre en kort Samtale med Bruden

„Min kære unge Kvinde“, sagde han, „det bedrøber mig at se Dem i Selskab med disse Mænd. Maaſte De er uvidende om, at de ere Mormoner — idetmindſte den ene (pegende hen paa Brudgommen); thi jeg har ſelv hørt ham prædike ved Friluftsmøder i den By, hvor jeg bor, og ſom en Herrens Tjener raader jeg Dem til ikke at have noget med ham at gøre“. Den unge Kvinde ſmilede, ſaa den ærbørdige Herre op i Øjnene og ſagde: „Min kære Herre, jeg takker Dem meget for Deres venlige Raad, men det er kommet for ſent; jeg blev nemlig gift med ham i Morges“.

Guds Regering.

(Fortſat fra Side 343.)

Jorden — Guds Ørns evige Arv. Jeg kan ikke ſlutte dette Emne bedre end ved at anføre følgende fra Parley P. Pratt's „Advarſels Røſt“, Side 54: „Vi kunne nu ogſaa forſtaa Meningen af diſſe Kriſti Ord: „Salige ere de ſagtmodige, thi de ſkulle arve Jorden“, (Matt. 5: 5.), ſaaavel ſom den Sang, Johannes hørte i Himmelen, hvilken ſluttede ſaaledes: „Vi ſkulle regere over Jorden“. Væſer, bliv ikke forſtrækket; antag, at du ſkulle blive henrykt til Himmelen blandt de genløſte af alle Nationer, Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk og forenes med dem i Sang, ſaa vilde du til din Forbavſeſe erfare, at hele Himmelen er fuld af Fryd og Glæde, medens de ſlaa Ubdødelighedens Harper i ſalig Forventning af den Dag, da de ſkulle regere over Jorden — en Planet, ſom nu befinder ſig under Satans Herredømme og er en Bolig for Sorg og Glendighed, fra hvilken din glade Mand havde taget Flugten og, ſom du formodede, at have ſagt et evigt Farvel. Du kunde maaſte blive beſtyrtet et Djeblif og ſpørge dig ſelv: Hvorfor har jeg aldrig hørt dette Emne blive omhandlet i de forſtellige Kirkeſamfund paa Jorden? Vel, min Ven, Svaret vil blive: Fordi du levede paa en Tid, da Folk ikke forſtod Skriften.

Abraham vilde fortælle dig, du ſkulde have læſt Guds Forjættelſer til ham i 1. Moſeb. 18: 8., hvor Gud ikke alene lover, at hans Sæd ſkal ſaa Kanaan's Land til evig Eje, men at ogſaa han ſelv ſkal arve det. Du ſkulde ogſaa have læſt Stefani Vidneſbyrd, (Ap. G. 7: 5.), der vilde have oplyſt dig om, at Abraham aldrig arvede de forjættede Beſtiſnelſer, men derimod forventede at opſtaa fra de døde og blive bragt til Kanaan's Land.

Ja, ſiger Ezekiel, derſom du havde læſt det 37. Kapitel af mine Profetier, ſaa vilde du have fundet en udtrykkelig Forjættelſe om, at Gud vilde aabne Gravene for alle dem af Iſraels Hus, ſom vare døde, og ſamle deres tørre Ben tilſammen, hvert til ſit eget Sted, beklæde dem med Sener, Kød, Hud og Haar og indblæſe ſin Aand i dem, og

de skulle leve, og derefter skulde de, i Stedet for at optages til Himmelen, blive førte ind i Kanaans Land, hvilket Herren gav dem, og de skulde eje det evindeligen. Men, endnu fuld af Forbavselse, kunde du henvende dig til Job, og ved at finde een, der ikke var bekendt med en saa simpel og letsattelig Genstand, vilde han blive højlig forundret og udbryde: Har du aldrig læst mit 19. Kapitel fra det 23. til det 27. Vers, hvor jeg siger: „Gid mine Taler nu maatte blive skrevne, gid de kunde prentes i en Bog; thi jeg ved, at min Frelser lever og skal staa paa Jorden i de sidste Dage, og at jeg skal se ham i mit Rød, jeg, og ikke en anden, skønt Orme skulle fortære dette Legeme“. Selv David, Israels liflige Sanger, vilde erindre dig om sin 38. Salme, hvori han gentagende siger, at de sagtmødige skulle arve Jorden evindeligen, efter at de ugudelige er udryddede. Og tilsidst, som for at afgøre denne Sag en Gang for alle, vilde Frelserens Ord i hans herlige Bjergprædiken lyde behageligt i dine Øren, idet han udtrykkeligt siger: „Salige ere de sagtmødige; thi de skulle arve Jorden“. Til alt dette vilde du maast svare, jeg har visseilig læst disse Skriftsteder, men det er altid bleven mig lært, at de ikke skulde forstaaes saaledes, og derfor har jeg aldrig forstaaet dem førend nu. Lad mig nu gaa og fortælle Folk, hvor underligt mine Øjne ere blevne opladte, siden jeg ankom til Himmelen og der kun hørte een kort Sang blive affungen. Det er sandt, jeg har hørt Himmeriges Rige meget omtalt, medens jeg var paa Jorden, men jeg tænkte aldrig paa, at de himmelske Bæfener følte saa stor en Glæde ved Tanken om, at de skulde komme tilbage til Jorden. Men Frelseren siger: „De have Moses og Profeterne, og dersom de ikke tro dem, da tro de ikke heller, om nogen opstod fra de døde“. (Luk. 16: 20.)

6. Kapitel.

Menneskets Ansvarlighed for Gud. Dette er et Emne, som det burde være uødvendigt for os at undersøge for at udfinde, hvorvidt Menneskets Ansvarlighed strækker sig. Thi dersom Mennesket ikke har moralsk Handlingsfrihed, kan det ikke være ansvarlig for Verdens nærværende Tilstand; og det vilde være uretfærdigt af Gud at straffe Mennesket for Handlinger, som det ikke var Skyld i, eller for Omstændigheder, hvorover det ikke kunde raade.

Ved omhyggelig Undersøgelse af Skriften finde vi, at Mennesket er begavet med visse Kræfter, som det kan anvende under Herrens Styrelse og Vejledning, og at det, dersom det har handlet uden Guds Raad, Vejledning eller Undervisning, er gaaet udenfor de af Gud bestemte Grænser og er lige saa meget strafværdig, som en Gesandt fra en Nation vilde være, dersom han overskred Grænserne for sine Instruktioner, eller som en Mand, der har forpagtet en Avlsgaard eller Vingård, vilde være, dersom han brød Forpagtningskontrakten og ødelagde Avlsgaarden eller

Bingaaarden; thi Jorden er Herrens, og Mennesket blev sat paa den af Herren. Den er ikke Menneskets Besiddelse, uden forsaavidt Herren har overladt det Brug af den. Mennesket har faaet sit Legeme og sin Aand af Gud i den forhen omtalte Hensigt. Gud havde sin Hensigt for Dje, da han skabte Jorden og Mennesket, hvilket ikke er nødvendigt at drøste her; og dersom Mennesket er stillet som en Forvalter til at handle saavel for Herren som for sig selv og muligvis skulde forsømme Herren, da vilde det sikkerligen blive draget til Ansvar af sin Skaber. At Gud havde en Hensigt for Dje, da han skabte Verden, er indlysende. Hvorfor var der ellers en Raadslagning i Himmelen desangaaende? Hvorfor den smukke Ordning af Sol, Maane og Stjerner? Hvorfor den trusne Foranstaltning til Menneskets Forløsning, før det kom her? Thi Kristus var „Lammet, som ansaaes slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt“. Hvorfor Anordningen om Opstandelsen, det ny Jerusalem og Jesu Regering paa Jorden? Vil nogen sige, at disse Foranstaltninger bleve gjorte, og at hele Naturen blev organiseret i sin nærværende Skønhed og Orden uden nogen Hensigt? Det vilde være taabeligt! Dersom Gud har en Hensigt med alt dette, og Mennesket formedelst sin Genstridighed, Ondskab, Fordærvelse og Oprørskhed skulde krydse hans Planer og underkaste sig en anden Indflydelse, nemlig Satans, vilde det da ikke være ansvarligt? Og hvadenten Gud har en særskilt Hensigt eller ikke, saa vedkommer det ikke Spørgsmaalet synderligen; thi Jorden er Herrens, og Mennesket ligeledes, og Gud har en fuldkommen Ret til at foreskrive, hvilke Love, han behager. At Herren betragter Verden paa denne Maade, er tydeligt af vor Frelser's Ord: „Der var en Husbonde, som plantede en Bingaard og satte et Gærde omkring den og gravede en Perse i den og byggede et Taarn, og han lejede den til Bingaardsmænd, og drog udenlands. Men der Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Bingaardsmændene, at annamme dens Frugter. Og Bingaardsmændene toge hans Tjenere; en sloge de, en anden dræbte de, en anden stenede de. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første; og de gjorde ligesaa med dem. Men derefter sendte han sin Søn til dem og sagde: De vilde dog undse sig for min Søn. Men der Bingaardsmændene saa Sønnen, sagde de til hverandre: Denne er Arvingen, kommer, lader os slaa ham ihjel og tilvende os hans Arv. Og de toge ham og stødte ham udenfor Bingaarden og sloge ham ihjel. Naar da Bingaardens Herre kommer, hvad skal han da gøre med disse Bingaardsmænd? De sagde til ham: Han skal ilde omkomme det Onde og leje sin Bingaard til andre Bingaardsmænd, som skulde give ham Frugterne i deres Tid. Jesus sagde til dem: Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forstøde, den er bleven til en Hovedhjørneste; det er sket af Herren, og er underligt for vore Dine. Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder, og gives et Folk, som skal bære

dets Frugter. Og hvo som falder paa denne Sten, skal sønderstødes; men hvilken den falder paa, ham skal den knuse". (Matt. 21: 33—44.) Her er altsaa Tingen tydelig udviklet; Menneskets Handlefrihed; Misbrugen af denne Handlefrihed; Straffen for denne Misbrug, tilligemed de gruelige Følger af at sætte sig op imod den rette Myndighed: „Paa hvilken den falder, ham skal den knuse". Gud gav aldrig Mennesket uindskrænket Raadighed over Verdens Anliggender, men taler altid om Mennesket som staaende under hans Vejledning, beboende hans Jord og værende ansvarlig overfor ham for dets Handlinger.

Verden er Herrens Bvingaard, og Mennesket er Brugeren af den. Derfor, da Gud skabte Mennesket, „velsignede Gud dem, og Gud sagde til dem: Voder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gør eder underdanig; og regerer over Havets Fiske, og over Himmelen's Fugle, og over hvert Dyr, som bevæger sig paa Jorden". Dette var altsaa Menneskets Herredømme, givet det af Herren. „Og Gud sagde: Se, jeg har givet eder alle Urter, som give Sæd, og alle Træer, i hvilke er Træers Frugt". Disse Ting gaves af Gud, men for at vise sin Magt og sin Ret til at blive adlydt, og for at prøve Mennesket, forbød han ham at æde af et vist Træ; og da han aad af det og saaledes brød Guds Bud, drev han ham ud af Haven og forordnede, „at han skulde æde sit Brød i sit Ansigt's Sved".

Atter, Gud paabød Dyrkelse og Ofringer, og da Cain og Abel ofrede dem, antog han den enes og forkastede den andes Offer; og endvidere, da Cain blev vred paa Grund af, at hans Offer ikke blev antaget, sagde Herren til ham: „Hvi er du vred, og hvi er dit Ansigt falmet? Er det ikke saa, at dersom du gør godt, da er du behagelig, og dersom du ikke gør det gode, da er Synden den, som ligger for Døren? (1. Moseb. 4:6. 7.). Efter Verdens Odelæggelse, som var en Følge af, at Folket syndede imod Gud, velsignede han Noah og talte til ham og gav ham det samme Herredømme, som forhen var givet til Adam; og Noah ofrede Offer for ham. Den samme Anerkendelse af den Almægtiges Magt og Myndighed vistes af Abraham, Moses, Israels Børn og Profeterne; ligeledes af Jesus og de første Kristne. Mennesket blev stillet som et frit Væsen med Magt til at handle, og det blev begabet med visse Kræfter af sin Fader og gjort ansvarlig overfor ham for sine Handlinger, ligesom en Søn, Tjener eller Forvalter vilde være det for sin Fader, Herre eller Principal.

Maaske det rigtigere kunde udtrykkes saaledes: En Mand overlader eller udlejer en Bvingaard eller Avlskaard, og Lejeren faar en vis Handlefrihed eller Raadighed over Ejendommen, men er altid underkastet visse af Ejeren foreskrevne Betingelser. Saaledes gjorde Gud en Pagt med Noah, Abraham, Israels Børn og de første Hellige. Oprettelsen af en Pagt indbefatter selvfølgelig to Parter; i saadanne Tilfælde er Gud den

ene og Folket den anden. Hvis Folket opfylder sin Pagt, er Herren ogsaa forpligtet til at opfylde sin; men hvis Mennesket overtræder, da er Herren ikke forpligtet til at opfylde sin Pagt. Med Hensyn til det gamle Israel sagde han f. Eks.: „Og det skal ske, om du aldeles hører paa Herren din Guds Røst, at tage vare paa at gøre alle hans Bud, som jeg byder dig idag, da skal Herren din Gud sætte dig til at være høj over alle Folk paa Jorden“. (5. Mooseb. 28:1.) Han beskriver derpaa, hvilke disse Betsignelser ere, og siger endvidere, at dersom de ikke iagttog hans Rette og Skikke, skulde Forbandelsen komme over dem. Herren fremsatte for dem baade Betsignelserne og Forbandelserne; de første skulde komme over dem, dersom de vare lydige, og de sidstnævnte, dersom de vare ulydige. Mennesket kan altsaa handle som et frit, moralsk Væsen og enten benytte sig af de Betsignelser, som Gud vil stille til hans Raadighed, eller lade det være, alt efter sit eget Valg; det er Misbrugen af denne moralske Handlefrihed, som har opfyldt Verden med Glendighed og Nød.

(Fortsættes.)

Skjggen og Substansen.

Mange af eder, mine kære Venner, have uden Tvivl ofte beundret et smukt Maleri, fremstillende en Fugl. Saa virkelig og naturligt kan dette Maleri have forekommet eder, at I næsten have ventet paa at høre Fuglen synge. Men saa have I maattet erkende, at det kun var en Skjgge eller saa at sige, en død Skikkelse, som I have betragtet. Kunstneren havde lagt al sin Evne og alt sit Talent i at fremstille en af de svedrede Sangere, men det var ham umuligt at give Liv og Sang i det malede Billede.

Lad mig nævne et andet Billede. Det er et Maleri af en yndig Blomst, udført af en af Verdens bedste Kunstmalere. Saa virkelig og saa naturtro er denne Menneskets Frembringelse, at I, efterhaanden som I betragte den, næsten indbilde eder at kunne mærke dens Bellugt; men pludselig maa I atter indrømme, at den som Fuglen kun er et Billede, livløst og uden Duft.

Lader os nu vende Tankerne fra Mennesket til dets Skaber. Vi have ofte spadseret paa Landevejene i de dustende Sommerdage og betragtet Naturen ikkædt sit Helligdagskrud. Pludselig svinger en lille Lærke sig tilvejs fra Kløverengen og frembringer en Frydefang, der glæder vore Hjerter. Paa højre og venstre Side se vi et Utal af vilde Blomster, der fylde Luften med deres Bellugt. Og som vore Dine følge Fuglen og derpaa det blomstrende Tæppe, da fylde vore Hjerter med Tak og Pris til ham, som skabte disse saavel som utallige andre Ting, der fornøje Djet og fryde os som hans Børn.

Hvilken Forstel er der ikke paa de Frembringelser — Menneskets Gerninger og Guds Skaberværk!

De førstnævnte ere, skjøndt smukke at se paa, alligevel ikke andet end Skygger, medens de andre ere Virkelighed.

Det forholder sig paa samme Maade i aandelig Henseende. Vi have ofte gaaet i Kirke og beundret den smukke Bygning med dens kostelige Tilbehør; vi have lyttet til Taler, som have været behagelige at høre paa; men efter at Gudstjenesten har været forbi, og vi ere vendte tilbage til vore Hjem, have vi følt, at der var noget, som manglede; vor Sjæl var ikke mættet. Aarsagen til denne Utilfredshed var, at vi vare blevne beværtede med Skyggebilleder. Bygningen, skjøndt smuk at se paa, og Prædikenen, skjøndt fejlfri, hvad Form og grammatikalst Fremstilling angaar, vare lig Malerierne, der fremstillede Fuglen og Blomsten, uden Aand, uden Liv — et Gudsfrugtigheds Skin, foruden dens Kraft.

Hvilken Forstel er der ikke i de Helliges Forsamlinger, hvor Herrens Tjeneres Lærdomme tilfredsstille Sjælen og fylde Hjærtet med Glæde! Guds Aands Nærværelse og Kraft har en Indflydelse over alle, ja selv over dem, som ikke er af vor Tro. Zions Sauge, sungne af de kære gamle Hellige, hvis Stemmer have mistet meget af deres Klang, er mig kærere end Verdens bedste og mest tiltalende Musik. De blive sungne i sand Oprigtighed og fra Hjertets Dyb; de ere fulde af Aand og Liv.

Jesu Kristi Evangelium, som er genoprettet ved Profeten Joseph Smith i disse de sidste Dage, er ikke lig Kunstnerens Maleri, blot en Skygge, men det er en stor og omfangsrig Virkelighed, — „Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror og adlyder det“.

— Sarah Cook. (Mill. Star.)

Gode Raad. Naar du forstaar, hvad din Foresattes Ønske er, burde du søge at opfylde det; thi det er en sløv Tjener, der venter paa at blive befalet alt, hvad han skal gøre.

Indhold:

Interessante Korrespondancer . . .	353	Antkomst og Bestikkelse	361
Hviledagen — Den Første eller Den		Forslyttelse	362
Syvende?	356	Dødsfald	362
Zion trives	358	En meget morsom Tildragelse . . .	362
Livets Værd	359	Guds Regering	363
Redaktionelt:		Styggen og Substansen	367
En Arbejder er sin Løn værd . .	360	Gode Raad	368